

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1134/2014
Дана 13.05.2014. године
Б Е О Г Р А Д

РАД-6.1 зарада, накнада зараде

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници тужилаца АА1 до АА7, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, против туженог Дома здравља "ББ", ради исплате зараде, одлучујући о изјављеној жалби тужилаца против пресуде Основног суда у Младеновцу, Судске јединице Сопот 2П1 бр. 4497/13 од 11.03.2014. године, донео је у седници већа одржаној дана 13.05.2014. године

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Младеновцу, Судске јединице Сопот 2П1 бр. 4497/13 од 11.03.2014. године у ставу један, два и делу става три изреке који се односи на тужиоце.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу, Судске јединице Сопот 2П1 бр. 4497/13 од 11.03.2014. године, у ставу један изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да тужиоцима на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од 13.12.2010. до 18.12.2013. године исплате за сваки месец износ од по 12.500,00 динара, што укупно износи 450.000,00 динара за сваког тужиоца појединачно и то за годину, месец новчани износ у вредности и са законском затезном каматом од датума до исплате, као у његовом садржају, док је ставом два изреке одбијен тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да за рачун тужилаца, а за период од 01.01.2010. године до дана подношења тужбе уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда ПИО, филијала за град Београд, разлику доприноса за социјално и здравствено осигурање запослених у корист Републичког фонда за здравствено осигурање, филијале за град Београд, као и разлику доприноса за случај незапослености, фонду за осигурање незапослених, а према основици која буде важила на дан исплате као неоснован, док је ставом

три изреке утврђено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против ове пресуде у погледу одлуке садржане у ставу један, два и делу става три изреке који се односи на тужиоце, тужиоци су благовремено изјавили жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјаног права.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у ожалбеном делу њене изреке у границама овлашћења из одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/2011), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд је нашао:

Жалба је неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде у ожалбеном делу њене изреке нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3,5,7 и 9 ЗПП, а на друге повреде одредаба парничног поступка жалба и не указује.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде следи да су тужиоци у радном односу на неодређено време код туженог на пословима возача санитетског транспорта са утврђеним коефицијентом за обрачун зараде од 8,98, да су сви тужиоци по занимању возачи моторних возила и да тужиоци у овој парници потражују разлику зараде до вредности зараде обрачунате по коефицијенту 13,57.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и овај суд, као другостепени у поступку њене жалбене контроле.

Наиме, према одредби члана 104 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05...) који се супсидијарно примењује и на ову радну средину запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 4 став 1 Закона о платама у државним органима и јавним службама (“Службени гласник РС” број 34/01, 62/06...53/13) прописано је да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, а коефицијенти за запослене у здравственим установама прописани су чланом 2 Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама (“Службени гласник РС” број 44/01, 15/02... и 18/13), с обзиром на садржај послова које тужиоци обављају правилно је обрачуната и исплаћена плата тужиоцима онако како је уговорено по коефицијенту 8,98.

Тужиоци неосновано применом назначене Уредбе, како то правилно закључује првостепени суд, потражују обрачун зараде (плате), по коефицијенту 13,57. По том коефицијенту се вреднују послови здравствене неге и хоспитализованих болесника у интензивној нези, операционој сали, хемотерапији, онкологији и психијатрији, хитни пријем болесника, неодложна

помоћ у кући, хитна медицинска помоћ, специјализовани послови зубне технике на изради зубних помагала, кућно лечење, рендген кабинет, лабораторијске анализе, послови санитетског транспорта уз пружање хитне медицинске помоћи и руковање инсталационим системима у возилу и специјални послови у галенској лабораторији (четврти степен стручне спреме) немају јер према одредби члана 165 Закона о здравственој заштити ("Службени гласник РС" број 107/05...) здравствени радници су лица која имају завршен медицински и стоматолошки односно фармацеутски факултет, као и лица са завршеном другом школом здравствене струке, а која непосредно као професију обављају здравствену делатност у здравственим установама и приватној пракси под условима прописаним овим законом.

Здравствени сарадник јесте лице са средњом, вишом односно високом стручном спремом која обавља одређене послове здравствене заштите у здравственој делатности односно приватној пракси.

За вршење здравствене делатности здравствени радници односно здравствени сарадници морају за одређене послове имати и одговарајућу специјализацију односно ужу специјализацију у складу са одредбама овог закона.

Поштујући ову норму као и одредбу члана 166 овог закона која дефинише здравственог радника као доктора медицине, доктора стоматологије, дипломираног фармацеута, медицинског био-хемика са завршеним одговарајућим факултетом здравствене струке, односно другог одговарајућег здравственог радника са завршеном одговарајућом високом, вишом односно средњом школом здравствене струке, послове који се вреднују са коефицијентом 13,57 може обављати само здравствени радник а не возач. Ради тога, тужиоци неосновано потражују обрачун зараде (плате) применом коефицијента 13,57 пошто је тужиоцима обрачуната и исплаћена зарада (плата) применом коефицијента 8,98 који су и уговорили где се вреднују послови које они обављају нема основа за њихово потраживање а тужена страна је у целости испунила обавезу из овог основа применом правила из члана 295 ЗОО.

Код изложеног се као неосновани појављује и потраживање тужилаца за исплату камате која као споредно потраживање дели судбину главног потраживања.

Жалба признаје да су тужиоци на основу уговора о раду закљученог са туженим засновали радни однос на пословима возача хитне помоћи, а у анексима им је за обрачун и исплату плате утврђен коефицијент од 8,98 али неосновано истиче значај чињенице што су они завршили обуку из области ургентне медицине. Да би се обављала здравствена делатност запослени мора бити здравствени радник са одговарајућим степеном стручне спреме како то изричито прописује одредба члана 166 Закона о здравственој заштити. Ни један од тужилаца нема тај степен стручне спреме па не може по слову закона обављати послове здравственог радника. Зато остаје без значаја чињеница што су тужиоци завршили обуку из ургентне медицине. Тужиоци нису здравствени радници па зато не смеју по слову закона обављати послове здравствених радника нити због тога примати плату. То што су тужиоци по налогу туженог

2009. године завршили обуку из области ургентне медицине у оквиру програма јединственог система обуке запослених у службама хитне помоћи правно је без значаја нити даје право тужиоцима у присуству претходних разлога да обављају послове здравствених радника. Тужиоци немају одговарајућу стручну спрему да би били здравствени радници.

Зато остају без значаја и даљи наводи жалбе да су тужиоци тражили од директора туженог да закључе анексе уговора да је тужена одбила овај предлог а њено инсистирање да је реч о формално-правној потреби да се уреди ова ситуација тако што би се изменио Правилник о систематизацији и ускладио са Законом о раду занемарује назначене норме Закона о здравственој заштити која се као примарни пропис примењује у овој радној средини.

Када жалба инсистира на одредби члана 16 став 1 тачка 1 Закона о раду и стим у вези на обавези послодавца да је дужан да запосленом за обављени рад исплати зараду у складу са законом, општим актом и уговором о раду тада занемарује да није дозвољено плаћати недозвољени рад и словом закона забрањени рад а такав карактер има вршење послова здравственог радника од стране лица које за то нема одговарајућу врсту и степен школске спреме. Зато је без значаја и позивање жалбе на одредбу члана 60 став 4 Устава и члана 10 Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија.

Жалиоци у даљем тексту образложења своје жалбе цитирају одредбу члана 165 Закона о здравственој заштити и признају да здравствени радници морају имати средњу, вишу или високу стручну спрему здравственог смера док здравствени сарадници морају имати средњу, вишу или високу стручну спрему али занемарују да су назначени послови по садржају такви да их могу искључиво обављати запослени здравствене струке а не послови које могу обављати извршиоци распоређени на пословима возача.

Зато је погрешно инсистирање жалбе да Закон о здравственој заштити не забрањује лицима са завршеним четвртим степеном стручне спреме (која не мора бити здравствене струке) да обављају одређене послове здравствене заштите. Када то тврди долази у сукоб са назначеним нормама Закона о здравственој заштити, а суд примењује право.

Због тога је без значаја позивање жалбе и на одредбу члана 198а и 198б овог закона која се односи на издавање лиценце здравственим сарадницима.

Навод жалбе да су тужиоци доставили првостепеном суду уговор о раду закључен између Завода за хитну медицинску помоћ и њиховог возача из кога се види да се плате возача санитарских возила обрачунавају и исплаћују по коефицијенту 13,57 у присуству претходних разлога правно је без значаја као и тврдња да сви градски заводи за хитну медицинску помоћ у Београду, Нишу, Новом Саду и Крагујевцу, као и већина домова здравља који имају организовану службу хитне медицинске помоћи извршили су измене својих правилника о систематизацији тако што су у послове возача у хитној медицинској помоћи додали послове и санитарског транспорта уз помоћ хитне медицинске помоћи и управљање инсталационим системима у возилу.

Код изложеног, правилна је и негативна одлука по тужбеном захтеву за уплату доприноса.

Правилно је и негативно решење по захтеву тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка јер тужиоци нису успели у спору применом правила из одредбе члана 153 став 1 ЗПП.

Са изложеног, а на основу одредбе члана 375 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија
Боривоје Живковић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић